

1Sygn. akt IV Ka 997/20

1.1WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2020 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Prezes Maciej Strączyński

Protokolant: Magdalena Michalska

przy udziale Prokuratora Prok. Rej. Katarzyny Pukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2020 r.

sprawy **J. M.**

oskarżonego z art. 300 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego S.

z dnia 21 lutego 2020 r., sygn. akt IV K 471/19

utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 220 (dwieście dwadzieścia) złotych opłaty za to postępowanie.

Maciej Strączyński

UZASADNIENIE WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 997/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			

Wyrok Sądu Rejonowego S. z dnia 21 lutego 2020 r., sygn. IV K 471/19.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# obrońca			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie (główny)	#	Zmiana (ewentualny)
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
Nie przeprowadzano dowodów.			
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1	<p>Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, a to art. 6 kpk w zw. z art. 84 kpk poprzez pozbawienie oskarżonego prawa do obrony, a tym samym uniemożliwienie obrońcy udziału w postępowaniu pomimo złożenia przez obrońcę pisma z wnioskiem o odroczenie rozprawy oraz wskazaniem, iż upoważnienie do obrony uzyskał dopiero w dniu 17 lutego 2020 r.</p>	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Oskarżony został zawiadomiony o terminie rozprawy w dniu 22 stycznia 2020 r., czyli na miesiąc przed jej terminem i pouczono go przy tym o wszystkich jego prawach. Miesiąc to okres w pełni umożliwiający</p>			

oskarżonemu przygotowanie się do obrony i ustanowienie obrońcy. Oskarżony jednak postanowił podpisać obrońcy upoważnienie do obrony dopiero na cztery dni przed terminem rozprawy i to stało się dla obrońcy pretekstem do złożenia wniosku o odroczenie rozprawy. To nie oznacza jednak, że prawo oskarżonego do obrony naruszono, gdyż Sąd dał mu możliwość ustanowienia obrońcy na wiele dni przed rozprawą. To on sam przez ponad trzy tygodnie obrony nie przygotowywał i on sam postanowił podjąć działania tuż przed rozprawą.

Należy zaznaczyć, że Sądy I instancji i odwoławczy nie wiedzą, kiedy oskarżony w rzeczywistości skontaktował się z obrońcą (którą zresztą znał, gdyż broniła go wcześniej w sprawie dotyczącej analogicznego zarzutu) i nie będą tego wiedzieć nigdy, gdyż nie da się na tę okoliczność pozyskać pewnych dowodów. Nie można natomiast pozwolić na uznanie, że fakt podpisania pełnomocnictwa dla obrońcy tuż przed rozprawą skutkuje obligatoryjnym odroczeniem rozprawy, pod rygorem przyjęcia, że naruszono prawo oskarżonego do obrony.

Gdyby tak było, to oznaczałoby, że termin pierwszej rozprawy wyznacza nie sąd, a oskarżony, ponieważ każdy oskarżony może ustalić z obrońcą, że upoważnienie do obrony podpisze mu tuż przed rozprawą, a obrońca zażąda jej odroczenia pod pretekstem, że nie mógł przygotować się do obrony. Przy rozpowszechnieniu takiej interpretacji prawa w pierwszym wyznaczonym terminie nie odbyłaby się żadna rozprawa w żadnym sądzie, nie mówiąc o tym, że niejedyn proces, zwłaszcza wieloosobowy, nie zacząłby się nigdy (aż do przedawnienia karalności czynów); wystarczyłoby, aby na dzień przed każdą rozprawą którykolwiek oskarżony ustanawiał nowego obrońcę, a ten składał „usprawiedliwione i uzasadnione” żądanie odroczenia rozprawy w celu przygotowania się do obrony. Racjonalny ustawodawca nie tworzy przepisów, które rozpoznanie sprawy karnej uzależniałyby od uzyskania zgody potencjalnego sprawcy przestępstwa na rozpoczęcie procesu przeciwko niemu. Oskarżony i jego obrońca stanowią jedną stronę procesową, a strona ta, w osobie oskarżonego, była zawiadomiona o rozprawie z dużo

większym niż wymaga ustawa, miesięcznym wyprzedzeniem.

Art. 353 § 1 kpk (który mógłby być przedmiotem zarzutu w niniejszym przypadku, czego skarżąca nie zrobiła) stanowi, że niezachowanie siedmiodniowego terminu doręczenia zawiadomienia o rozprawie, w stosunku do oskarżonego lub jego obrońcy, skutkuje odroczeniem rozprawy, jeśli któryś z nich zgłosi stosowny wniosek przed rozpoczęciem przewodu sądowego. Nie można jednak stosować tej zasady, jeśli w chwili wyznaczenia rozprawy i wysyłania zawiadomień o jej terminie, oskarżony obrońcy nie miał, a ustanowił go już po otrzymaniu zawiadomienia o terminie rozprawy. Jeżeli oskarżony, który otrzymał odpis aktu oskarżenia, a następnie zawiadomienie o terminie rozprawy, ustanawia obrońcę na tyle późno, że zawiadomienie obrońcy o rozprawie z zachowaniem terminu z art. 353 § 1 kpk nie jest już możliwe, podstawy do odroczenia rozprawy z powodu niezawiadomienia obrońcy nie ma, gdyż w chwili wydawania zarządzenia nie było go w sprawie i zawiadomieniu nie podlegał. Zbyt późne włączenie się obrońcy do sprawy jest wtedy

wyłącznie wynikiem woli oskarżonego, który mógł ustanowić go wcześniej, ale nie chciał.

Należy przy tym zaznaczyć, że oskarżony i obrońca postanowili postawić Sąd przed faktem dokonany i narzucić mu swoją wolę, albowiem po złożeniu wniosku o odroczenie rozprawy na piśmie ani obrońca, ani oskarżony (zasady logiki i doświadczenia życiowego nakazują uznać, że była to ich wspólna decyzja) nie stawili się na rozprawę, zakładając, że albo Sąd podda się ich woli, albo zarzucą mu naruszenie prawa do obrony. Decyzja Sądu Rejonowego, a w szczególności jej uzasadnienie zupełnie ich nie interesowała. Sąd I instancji nie pozwolił oskarżonemu i jego obrońcy na dyktowanie warunków procesu i była to decyzja całkowicie prawidłowa, a jej uzasadnienie jasno wskazuje, że Sąd ten należycie rozumie przepisy i zawiadamiając oskarżonego o rozprawie z dużym wyprzedzeniem, zapewnił oskarżonemu prawo do obrony, ale nie prawo do uniemożliwiania procesu.

Wniosek

O uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Skoro Sąd Okręgowy stwierdził, że prawa oskarżonego do obrony nie naruszono, nie zaistniała przesłanka uchylenia wyroku.		
Lp.	Zarzut	
2	<p>Obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4 i 410 kpk w zw. z art. 5 § 2 kpk poprzez nierozważenie w sposób należyty i nieuwzględnienie wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności wyjaśnień oskarżonego.</p>	# niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Przestępstwo z art. 300 § 2 kk przypisane oskarżonemu polegało na tym, że oskarżony, mając długi, wyzbył się majątku, z którego wierzyciele mogli długi te egzekwować, dokonując darowizny. Oskarżony tym kluczowym faktem (posiadaniu długów i		

wyzbyciu się majątku) nie zaprzeczył, wręcz przeciwnie, potwierdził te fakty, zresztą darowizna dokonana została aktem notarialnym i zaprzeczyc jej nie sposób. Fakty zostały więc przez Sąd I instancji ustalone prawidłowo w oparciu o zebrane dowody i w gruncie rzeczy skarżąca tych ustaleń nie podważa, zatem nie sposób mówić tu o jakimkolwiek naruszeniu przepisów regulujących przeprowadzanie dowodów i ich ocenę.

Obrońca w istocie zarzuca Sądowi I instancji to, że nie uznał za słuszne i zasadne wyjaśnień oskarżonego, które ona uważa za wystarczające do uznania, iż oskarżony czynu zabronionego nie popełnił. Tymczasem to samo zarzucił obrońca Sądowi I instancji, już konkretniej, w zarzucie 8 i 9. Kwestia ta tam zostanie omówiona.

Wniosek

O uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uniewinnienie oskarżonego.

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Wobec stwierdzenia, że nie naruszono zasad przeprowadzania dowodów ani ich oceny, a wyrok oparto na całokształcie materiału dowodowego, wnioski o uchylenie wyroku czy też o uniewinnienie oskarżonego nie mógł być zasadny.</p>			
Lp.	Zarzut		
3	Naruszenie art. 410 kpk i art. 392 § 1 kpk poprzez oparcie wyroku o dowody nieprzeprowadzone na rozprawie głównej.	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Z protokołu rozprawy głównej wynika jasno, jakie dowody Sąd I instancji i w jaki sposób przeprowadził. Uczynił to przez odczytanie i ujawnienie, jako że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (tylko on stawił się na rozprawie) zgodził się na to, a strony, które na rozprawie się nie stawiają, nie mają prawa sprzeciwu. Na tak przeprowadzonych dowodach Sąd Rejonowy oparł swoje ustalenia, a dowody przywołał w uzasadnieniu wyroku. Nie miało więc miejsca nieprzeprowadzenie dowodów, zarzut jest</p>			

<p>nieprawdziwy, a skarżąca w istocie zmierza do zarzucenia Sądowi I instancji nieprawidłowego ich przeprowadzenia, twierdząc, że Sąd przeprowadził dowody bez możliwości uczestnictwa w rozprawie oskarżonego. Jest to nieprawda, oskarżony mógł w rozprawie uczestniczyć, co omówiono już szeroko odnośnie zarzutu 1, ale nie chciał, gdyż jego celem było zmusić Sąd do jej odroczenia. Niniejszy zarzut zmierza więc do powtórzenia zarzutu 1.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uniewinnienie oskarżonego.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Skoro zarzut niniejszy jest nieprawdziwy i zmierza do powtórzenia zarzutu 1, nie mógł prowadzić do uwzględnienia jakiegokolwiek wniosku.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>4</p>	<p>Naruszenie art. 174 kpk oraz art. 393 § 1 kpk poprzez niedozwolone zastąpienie</p>	<p># niezasadny</p>

	wyjaśnień oskarżonego treścią jego wyjaśnień składanych na rozprawie w sprawie IV K 105/18.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Art. 174 kpk zabrania wyłącznie zastępowania wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka dowodami z pism, zapisków i notatek urzędowych, a to nie miało miejsca, bo ujawniono protokół zawierający prawidłowo proceduralnie odebrane wyjaśnienia oskarżonego, a nie pismo, zapisek czy notatkę. Natomiast odczytanie wyjaśnień oskarżonego złożonych w innej sprawie nie ma nic wspólnego z treścią art. 393 § 1 kpk, gdyż przepis ten dotyczy czegoś innego. Za to art. 392 § 1 kpk wprost pozwala przeprowadzać dowody z zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego złożonych w innym postępowaniu przygotowawczym lub sądowym. To właśnie zrobił, w pełni prawidłowo, Sąd I instancji.		
Wniosek		
O uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o	# niezasadny	

uniewinnienie oskarżonego.		
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd nie dopuścił się zarzucanej mu obrazy procedury i niezasadność wniosku jest oczywista.		
Lp.	Zarzut	
5	Naruszenie art. 174 kpk poprzez oparcie rozstrzygnięcia Sądu na zaliczonym w poczet materiału dowodowego protokole z akt IV K 105/18, czego skutkiem był błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niesłusznym przyjęciu, że na podstawie zgromadzonych dowodów można uznać za uprawniony wniosek, że oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwo.	# niezasadny
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Treść art. 174 kpk omówiono w punkcie poprzednim. Akta innej sprawy zawierają dowody dopuszczalne prawnie, a zeznania świadków i wyjaśnienia oskarżonego są w nich zapisane w postaci protokołów,		

<p>po prawidłowym ich odebraniu, z zachowaniem wszystkich rygorów procesowych. Protokołów zakaz zawarty w art. 174 kpk nie dotyczy. Zastosowanie miał art. 392 § 1 kpk, którego treść przytoczono również w punkcie poprzednim. Przeprowadzając dowód z akt IV K 105/18 Sąd Rejonowy ujawnił właśnie takie protokoły zeznań i wyjaśnień, a nie zastępujące zeznania i wyjaśnienia pisma, zapiski i notatki urzędowe.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>O uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uniewinnienie oskarżonego.</p>	<p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Sąd nie dopuścił się zarzucanej mu obrazy procedury i niezasadność wniosku jest oczywista.</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>6</p>	<p>Naruszenie art. 392 § 1 kpc (zapewne chodziło o kpk) poprzez nieprzesłuchanie w charakterze świadka oskarżyciela subsydiarnego i poprzestanie jedynie na</p>	<p># niezasadny</p>	

	odeczytaniu w trybie art. 392 § 1 kpk jego zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Art. 392 § 1 kpk nie zawiera zakazu odczytywania zeznań świadka będącego oskarżycielem subsydiarnym, zatem obraza tego przepisu nie mogła mieć miejsca. Poza tym w niniejszej sprawie oskarżał prokurator, zatem nie było w niej w ogóle oskarżyciela subsydiarnego, a jedynie oskarżyciel posiłkowy.		
Wniosek		
O uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uniewinnienie oskarżonego.	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Zarzut jest nielogiczny (nie jest zresztą uzasadniony) i niezasadność wniosku jest oczywista.		
Lp.	Zarzut	

7	Obraza przepisów postępowania, tj. art. 53 kpk poprzez naruszenie uprawnień apelującego jako strony postępowania na skutek przeprowadzenia postępowania sądowego całkowicie bez udziału apelującego.	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Art. 53 kpk dotyczy działania w sprawie oskarżyciela posiłkowego, co obrońca powinna wiedzieć. Zarzut obrazy tego przepisu jest absurdalny.			
Wniosek			
O uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Zarzut jest zupełnie nielogiczny, zatem wniosek, jakkolwiek by nie brzmiał, również.			
Lp.	Zarzut		
8	Obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kpk poprzez przekroczenie	# niezasadny	

	<p>granic swobodnej oceny dowodów i brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, zgromadzonego w sprawie w świetle zasad prawidłowego rozumowania, logiki i doświadczenia życiowego, w szczególności wyjaśnień „obwinionego”, dokumentów i zeznań świadków skutkujących uznaniem, iż oskarżony lekceważył swoje zobowiązania finansowe wobec wierzycieli, choć z jego „zeznań” wynika, że spłacał długi sukcesywnie, w miarę swoich możliwości, a dochody uzyskiwane przez oskarżonego w pierwszej kolejności miały być przeznaczane na zaspokojenie wierzyciela będącego w niniejszym postępowaniu oskarżycielem posiłkowym.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Powyższy zarzut jest dalszym ciągiem tematu rozpoczętego w zarzucie 2. Obrońca twierdzi, że Sąd powinien był dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonego i w związku z tym uznać, że nie popełnił on przestępstwa.</p> <p>Istota tych wyjaśnień polegała jednak nie</p>		

na tym, że oskarżony podawał jakieś fakty, które Sąd Rejonowy odrzucił w ustaleniach, ale na tym, że oskarżony w określony sposób tłumaczył w wyjaśnieniach (złożonych zresztą w innej sprawie, bo w niniejszej wyjaśnień nie składał) i usprawiedliwiał swoje postępowanie. To zaś była sfera nienależąca do nieprawidłowości w ocenie dowodów, ponieważ uznawanie sposobu rozumowania oskarżonego za słuszny lub nie, nie należy do sfery dowodowej. Sąd dowody przeprowadził, ustalił fakty, w tym te, które podał oskarżony, a ocena, jaka była motywacja oskarżonego, jest już oceną jego zamiaru, czynu i świadomości co do popełnienia przestępstwa. To zaś omówić trzeba w punkcie następnym.

Wniosek

O uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uniewinnienie oskarżonego.

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Sąd ustalił fakty, co do których obrońca twierdzi, że przekroczone co do nich

<p>zasady swobodnej oceny dowodów. Natomiast to, że na ich podstawie nie ekskulpował oskarżonego, należy już do oceny prawnej czynu. Nie ma więc podstaw do uwzględnienia jakiegokolwiek wniosku z tego powodu, że Sąd dopuścił się uchybienia w ocenie dowodów, bo takie uchybienie miejsca nie miało.</p>			
Lp.	Zarzut		
9	<p>Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 300 § 2 kk poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanemu mu czynu.</p>	# niezasadny	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Obraza art. 300 § 2 kk miałyby miejsce wtedy, gdyby Sąd I instancji ustalił, że oskarżony nie wypełnił swoim działaniem znamion przestępstwa, a mimo to go skazał. Sąd Rejonowy natomiast ustalił, że oskarżony znamiona przestępstwa z art. 300 § 2 kk wypełnił. Nie można więc zarzucać mu obrazy prawa sensu stricto. Można jedynie wywodzić – i o to skarżące chodzi – że Sąd powinien był ustalić, iż czyn oskarżonego nie wypełnia znamion art. 300</p>			

§ 2 kk. To zaś jest w istocie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Oskarżony wywodził, że nie działał w celu pokrzywdzenia wierzycieli, a wręcz że działał na ich korzyść. Sąd rozważył te wyjaśnienia i stwierdził, że nie prowadzą one do uznania oskarżonego za niewinnego. Przedmiotem ochrony art. 300 § 2 kk jest pewność obrotu gospodarczego, a konkretnie interes wierzycieli. Przepis ten zabrania dłużnikowi kilku wierzycieli (a oskarżony był takim dłużnikiem) doprowadzania siebie samego do stanu niewypłacalności.

Najbardziej typowym sposobem takiego działania, częstokroć w Polsce spotykanym i wręcz klasycznym, jest przekazywanie majątku bliskim w drodze darowizny, potocznie nazywane „przepisywaniem majątku na kogoś”, w tym przypadku „na żonę”, aby wierzyciele nie mieli z czego egzekwować długów. Taką czynność oskarżony właśnie wykonał.

Oskarżony pozbył się majątku po to, aby utrudnić egzekucję długów i temu po części nie zaprzeczał. Należy podkreślić, że dokonał obecnie osądzanego czynu

już po wniesieniu przeciwko niemu aktu oskarżenia o inny, tego samego rodzaju czyn na szkodę tych samych wierzycieli. Wiedział więc doskonale, jak oceniane prawnie jest postępowanie polegające się na wyzbywaniu majątku przez dłużnika, a mimo to, jak to określa, „podjęli z żoną decyzję o rozwodzie” (nie wspominał o rozkładzie pożycia czy konflikcie) i następnie przekazał majątek bylej już żonie. Wywodził, że to żona spłaca kredyt za dom, więc to jej dom się jej należy. Nie chciał więc, by dom zlicytowali jego wierzyciele, a to jest właściwie przyznanie się do działania na ich szkodę.

Z kolei enuncjacje oskarżonego, że wyzbycie się przezeń majątku jest dla wierzycieli korzystne, gdyż dom i tak obciążony był hipoteką, jest linią obrony absurdalną. Jeśli oskarżony miał długi, to nie do niego należy wybór sposobu egzekucji zadłużenia, gdyż wiadomo, że dłużnik zazwyczaj deklaruje słownie rzetelną i niezachwianą wolę spłaty długu, a w istocie stara się, aby obowiązek ten był dla niego jak najmniej dotkliwy. Oskarżony tak właśnie postępował – całego majątku się wyzbył. Chciał, by egzekucja długu była niemożliwa, a ewentualne

<p>spląty następowały, jeśli w ogóle, to tylko na takich warunkach, które on narzuci wierzycielom. Popenił więc z całą pewnością czyn z art. 300 § 2 kk i ocena prawna jego czynu jest prawidłowa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uniewinnienie oskarżonego.</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Zarzut powyższy w ogóle nie powinien skutkować postawieniem wniosku o uchylenie wyroku i ponowne rozpoznanie sprawy, gdyż obraza prawa materialnego, gdyby nawet zaistniała, nie oznacza konieczności przeprowadzenia przewodu sądowego na nowo w całości, jako że przewód sądowy jest czynnością dowodową, a zarzut obrazy prawa materialnego czynności dowodowych nie dotyczy. Zarzut ten jest natomiast – w zakresie wywodzenia, że czyn oskarżonego powinien zostać usprawiedliwiony jego wyjaśnieniami – niesłuszny, nie może</p>		

więc skutkować zmianą wyroku.	
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Nie zaistniały.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1Całość wyroku.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Żaden z zarzutów dotyczących uchybień proceduralnych nie potwierdził się, a niektóre z nich były wręcz nielogiczne, świadczące o niefachowości prawnej apelującej. Uchylenie wyroku nie wchodziło w grę, skoro nie było podstaw do żądania powtórzenia całości przewodu sądowego: tylko zarzut naruszenia prawa do obrony mógłby, gdyby był zasadny, skutkować takim żądaniem, ale zasadny nie był. Natomiast ocena prawna	

zachowania oskarżonego jest prawidłowa, uznanie go za winnego czynu z art. 300 § 2 kk było słuszne, zatem nie sposób było uwzględnić wniosku o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
Nie miała miejsca.	
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Nie miało miejsca.	
6. Koszty Procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Tiret drugie	Skoro apelacja wywiedziona na rzecz oskarżonego była niezasadna, koszty procesu odwoławczego ponosi oskarżony na zasadzie art. 636 § 1 kpk, a opłata jest zgodna z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych.
7. PODPIS	
SSO Maciej Strączyński	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
0.11.4. Wnioski			
#	Uchylenie (główny)	#	Zmiana (ewentualny)